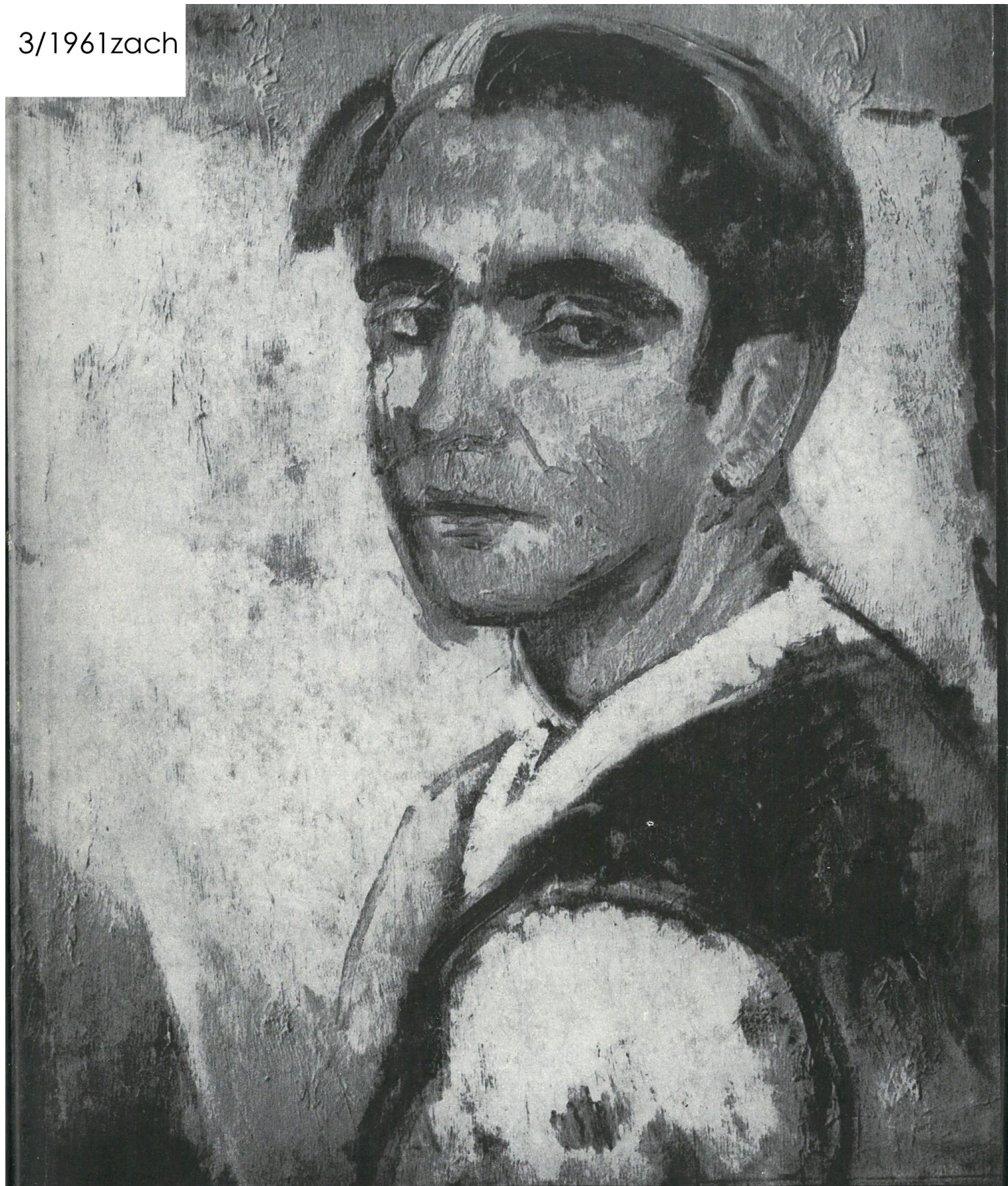
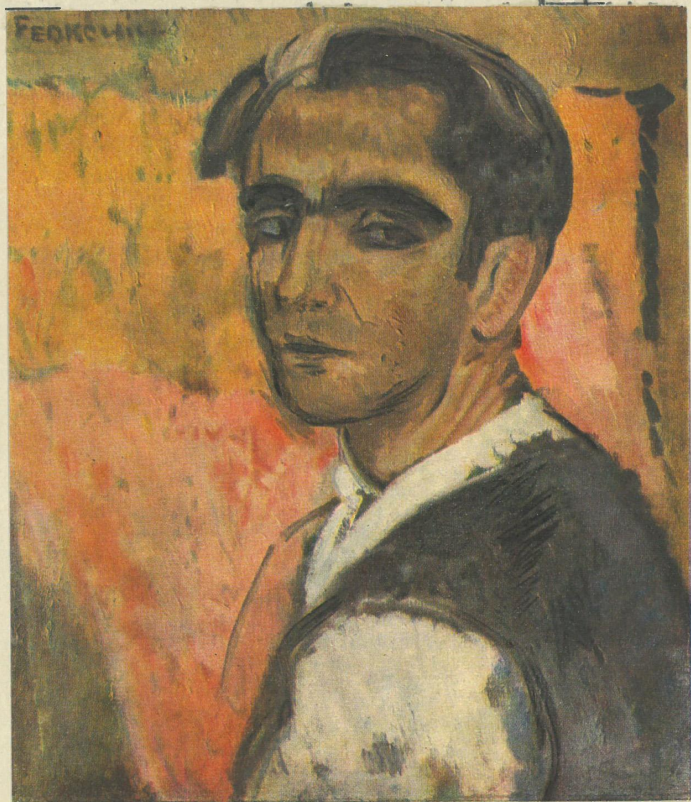

3/1961zach

WYSTAWA MALARSTWA JERZEGO FEDKOWICZA

WYSTAWA MALARSTWA JERZEGO FEDKOWICZA

AUTOPORTRET

ZWIĄZEK POLSKICH ARTYSTÓW PLASTYKÓW
CENTRALNE BIURO WYSTAW ARTYSTYCZNYCH

WYSTAWA MALARSTWA
JERZEGO FEDKOWICZA

1891 — 1959

WARSZAWA „ZACHETA” LUTY 1961

**PROTEKTORAT NAD WYSTAWĄ MALARSTWA
JERZEGO FEDKOWICZA**

**OBJĄŁ
TADEUSZ GALIŃSKI
MINISTER KULTURY I SZTUKI**

KOMITET HONOROWY:

**ADAM BOCHNAK
DYREKTOR MUZEUM NARODOWEGO W KRAKOWIE**

**EUGENIUSZ EIBISCH
PROFESOR AKADEMII SZTUK PIĘKNYCH W WARSZAWIE**

**ZDZISŁAW KEPIŃSKI
DYREKTOR MUZEUM NARODOWEGO W POZNANIU**

**WINCENTY KRAŚKO
KIEROWNIK WYDZIAŁU KULTURY KC PZPR**

**STANISŁAW LORENTZ
DYREKTOR MUZEUM NARODOWEGO W WARSZAWIE**

**LUCJAN MOTYKA
I SEKRETARZ KW PZPR W KRAKOWIE**

**ZBIGNIEW SKOLICKI
PRZEWODNICZĄCY PREZYDIUM RADY NARODOWEJ M. KRAKOWA**

**CZESŁAW RZEPIŃSKI
REKTOR AKADEMII SZTUK PIĘKNYCH W KRAKOWIE**

**WAĆLAW TARANCZEWSKI
PREZES ZARZĄDU OKRĘGU
ZWIĄZKU POLSKICH ARTYSTÓW PŁASTYKÓW W KRAKOWIE**

**MIECZYŚLAW WEJMAN
PREZES ZARZĄDU GŁÓWNEGO
ZWIĄZKU POLSKICH ARTYSTÓW PŁASTYKÓW**

**WOJCIECH WILSKI
DYREKTOR ZESPOŁU DO SPRAW PŁASTYKI
W MINISTERSTWIE KULTURY I SZTUKI**

**MATERIAŁY DOKUMENTACYJNE ZESTAWIŁA: DOBROCHNA STRUMIŁŁO
PROJEKT PLAKATU: STANISŁAW ZAMECZNIK
UKŁAD GRAFICZNY KATALOGU: JAN HEYDRICH
ZDJĘCIA DO KATALOGU: PRACOWNIA FOTOGRAFICZNA CBWA — W. ROLKE,
MUZEUM NARÓDOWE W POZNANIU — L. PERZ i F. MAĆKOWIAK oraz T. KORBOWSKI**

Kiedy Jerzy Fedkowicz odszedł z pomiędzy nas, czterdzieści lat miało od momentu, w którym jako student jeszcze wziął udział w wystawie Formistów w Krakowie w 1919 r.

Wystawa obecna przypada na czterdziestolecie ukończenia przez Fedkowicza, z odznaczeniem, studiów w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie w 1921 r. W pracowni Wojciecha Weissa był pierwszym z generacji, która się tam uformowała i wraz z Eugeniuszem Eibischem grał rolę seniora wobec kolejno przybywających kolegów, wśród których znaleźć się mieli Samborski, Walliszewski, Tomorowicz, Czapski, Szczepański, Rzepiński, Radnicki, Studnicki, Hryńkowski, Mitera.

Na kilka lat przed znanym z późniejszych następstw utworzeniem pracowni malarskiej Józefa Pankiewicza, w zespole studentów Wojciecha Weissa zarysowała się orientacja malarska nowej generacji, mającej obudzić ów tak rozległy i tak doniosłego znaczenia dla całych odtąd dziejów malarstwa polskiego ruch kolorystyczny. Ściślej mówiąc, ruch oparty na kulcie malarstwa, obejmującym sprawę nie tylko koloru ale również i materii i wszelkich zmysłowych jakości malarstwa.

Tak więc w większym stopniu niż ktokolwiek inny Jerzy Fedkowicz może być w naszych oczach symbolem i pierwszym w historycznym przebiegu przedstawicielem nurtu pikturalnego i tworzącej go generacji — owego pierwszego pokolenia, które rozpoczynając samodzielną działalność na samym progu dwudziestolecia międzywojennego, otwiera tym samym dzieje malarstwa niepodległego państwa polskiego.

W ciągu całych tych dziejów od tego momentu — sztuka Jerzego Fedkowicza, nie dotknięta namiętnością nowych poszukiwań i ambicjami nowych perspektyw, nie poruszona wstrząsami i przeobrażeniami środowiska, rosła spokojnym, prostym pędem z uporczywością rośliny żywiącej się utajonym korzeniem, którym dla tego artysty było malarstwo i malarskość.

Malarstwo nie było dla niego programem — lecz instynktem.

Nawet z impresjonizmu, tego wielkiego odrodzenia tradycji pikturalnej dawnych epok, nie przejął żadnych elementów metody czy programu. Wziął co innego. W dziedzictwie jakby po Renoirze, najprościej ludzkim wśród impresjonistów — tym, który stworzył ostatni obraz rajski wydały dzieje malarstwa — podjął Fedkowicz wiarę w zmysłową funkcję działania malarskiego zawierającego w sobie sole owocu życia i słońce historii.

A kto znał Jerzego Fedkowicza zrozumie dlaczego on właśnie był dysponowany do tego, aby dostrzec, iż o sztuce wielkiego Francuza rozstrzyga nie pozorny hedonizm lecz głęboka, autentyczna ufność do świata i ludzi.

Ufność — najgłębsza wartość sztuki Renoira jest też najbardziej rdzenną cechą i zasadniczą treścią sztuki Fedkowicza.

Malarskość zadecydowała o historycznej przynależności Fedkowicza do ruchu kolorystycznego. Malarskość, ale nie uniesienie dla koloru. Nikt w ramach całego tego wielkiego obozu nie pozostał do końca tak odporny na hasła jasności i barwności propagowane przez grupę Kapistów. Fedkowicz pozostał mistrzem malarskiego życia gam stłumionych, bogactwa tonacji surowo ścięzionych, objawiającym barwność tonów ziemistych i wielkość ciszy obrazu. Już najwcześniejsze uchwytnie dziś obrazy z lat akademickich ukazują ową predylekcję do ożywiania obrazu wzbogaceniami tonów pokrewnych, a nie budowania od razu na założonym z miejsca bogactwie.

Przejrzyste, delikatne szarości nabierają życia dzięki pobudzającemu dotknięciu pędzla przekształcającemu powierzchnię i kolor na materię malarską drgającą podskórnymi wibracjami i świetlistością.

Jasność dyspozycji walorów daje nie tylko sugestywność efektem kompozycyjnym całości, ale w połączeniu z wrażliwym różnicowaniem i gradacjami stwarza magiczną więź między światłem i cieniem. Małeńkie „Stragany pod parasolami” z 1921 r. są i w subtelności swojej i w decyzji pięknym przykładem uroków, jakie młodzieńczy artysta dostrzega w białoszarej monochromii. Matowa puszysta materia tego szkicu zdradzająca związki z materią Formistów zamieni się w klarowną, śluzowatą lepkość, w przeźroczystą surowicę, w której pograża Fedkowicz swe obrazy w latach następnych.

Zapowiedź daje już „Modelka” z lat Akademii, owo przedziwne zjawisko, w którym naiwna rzeczowość modelunku i surrealistycznie działające stosunki wielkości dają siedzącej dziewczynie fascynację dziecięcego mitu i czynią z niej żywą, wielką ponad marzenia „dada”.

Urzekająca świeżość tego wczesnego okresu ustąpi miejsca bardziej rozmyślnej, racjonalnie klasycyzującej koncepcji obrazu w czasie pobytu artysty w Paryżu od 1921 do 1923 roku.

Paryż, Mekka nowatorów, ciągnący i z Polski pielgrzymów postępu, przeżywał w owych latach ostrą reakcję przeciw radykalnym ruchom awangardy. Picasso, Braque, Derain przechodzą okres zgagi i w odruchu niechęci do przyszłości pragną się odrodzić w odwiecznym źródle tradycji klasycznej. Rzesza cała podąża za nimi, Tadeusz Makowski znajduje bukoliczną siankę na wsi owerniackiej. Kubizm i jego pochodne znikają z wystaw i z pola zainteresowań marszandów. Następuje odkrycie botticellońskiego klasyka Modiglianiego i rewelacja malarskości Utrilla i Soutine'a.

Zmarły w czasie wojny Renoir, którego obrazy z ostatniego, klasycyzującego okresu brane były przez kilku najbliższych jak kwiaty od ogrodnika — teraz staje się bogiem i wkracza na szczyt malowanego przez siebie Parnasu. W tych to latach, gdy pobity leżał kubizm nawet nie pogrzebion, gdy futurizm stawał się niemal formą rządów, ale na peryferiach Europy, abstrakcja dojrzała wprawdzie, ale w Holandii i Rosji, gorzki ekspresjonizm fermentował w głodowych konwulsjach niemieckiej inflacji — Paryż, nie świadom iż czeka go za chwilę rewelacja surrealizmu w żalonych zrazach Ives Tanguy, zgotował przybywającym z Polski artystom przyjęcie z klasycyzmu i odrodzonej malarskości.

W ciągu tych kilku lat, w których przycichł w Paryżu wielki bęben awangardy, ukształtowała się tam czy ukrzepiła w swoim programie generacja polskich kolorystów. W tych samych latach — w dalekiej Warszawie podniesie się sztandar sztuki abstrakcyjnej. W parę lat później odezwą się lwowscy surrealiści. Ale, okrzepła w międzyczasie, powróci z Paryża falanga młodych kolorystów, rozbije swym paryskim autorytetem prestiż radykałów polskiej awangardy i, pociągawszy za sobą pierwszego herolda nowoczesności — Tytusa Czyżewskiego, obejmie faktyczne przewodnictwo na wiele lat następnych.

Jerzy Fedkowicz był pierwszym z tej generacji, który zetknął się ze sztuką Paryża owych czasów i pierwszym, który stamtąd powrócił.

Trudno dziś określić dokładnie ładunek jaki wziął był ze sobą z Krakowa. Z formizmu nie przejął, wydaje się, deformacji kubizującej, ale mógł mu zawdzięczać skłonność do monochromatyzmu i surowej gamy wczesnego kubizmu, mniszej tonacji brązów i szarości. Również i zdecydowane budowanie formy na walorze przekraczając praktyki weissowskie opierało się na

czerniach i silnej, rytmicznej walorowości Formistów. Przy tym wszystkim jednak Fedkowicz zachował typowo weissowski moment świetlistości i wibracji wspomaganej pieszczotliwym traktowaniem powierzchni. To mu otwierało drogę do renoirowskiego klasycyzmu, od którego i formistyczny zmysł racjonalnej, statycznej (mimo pozorów dynamizmu) konstrukcji nie mógł go odstępować. Niejeden Formista przeszedł podobną w schemacie drogę do klasycyzmu.

W zetknięciu z klasycyzmem Fedkowicz nie interesuje się możliwością uzyskania nowoczesnie działającej, ostrej parafrazy antycznych tematów (w rodzaju ówczesnego Picassa i Braque'a), a nawet stylizację Modiglianiego zostawia na boku, zwracając się ku połączeniom układu klasycznego z malarskością traktowania na sposób właściwy wielkiej, muzealnej tradycji.

Podobne połączenie tłustej, solidnej, flamandzkiej — powiedzieć by można — malarskości z antykizującymi reminiscencjami formy spotykamy w tym czasie nagminnie w Paryżu, a co szczególnie interesujące — podobnej syntezy poszukuje Tadeusz Makowski, z którym Fedkowicz pozostaje wówczas w serdecznie bliskich stosunkach.

Swoisty neotradycjonalizm paryskiej fazy Fedkowicza, zwłaszcza długich serii półaktów kobiecych, zyskuje zabarwienie emocjonalne w wyrazie owych prostotliwie ufnych, dobrych dziewcząt, których serce jak u Renoira bije w całym ich obfitym ciele. Kto znał Jerzego Fedkowicza — tego gołębia — wie, że nie ma w tym nic ze sztucznej naiwności tak jak i nie z kokieterii. Byłoby tylko dla niego niemożliwe dać tym dziewczętom główki, których by same nie były gotowe dla siebie wybrać. Do końca życia odczuwał tę solidarność i odpowiedzialność jakby za los swych modeli i nie wahał się nigdy technąć w nie wiarę i ufność.

Miałem okazję słyszeć z własnych ust artysty jak bardzo był świadom ceny, którą za to płacił w oczach wielu kolegów.

Malarsko rzecz biorąc, obrazy paryskie Fedkowicza cechuje silna konstrukcja bryłowa spowita w miękką atmosferę, szarobrunatna tonacja z głębokim walorem cieniów, ale i z wrażliwą świetlistością, podkreślaną drganiem drobnych włóknistych dotknięć pędzla. Szarości dominują nad delikatnymi brązami, a biel światła podkreśla smak monochromii.

Pierwsze lata po powrocie z Paryża otacza pewien mrok. Nielatwo ująć większą ilość powstających wówczas prac. Niejasno też określona jest i zbadana sytuacja artystyczna w Krakowie. Zastanawiająca zbieżność pewnych faktów zmusza do przestudiowania inspiracji, jakie wnosić do niej mogła sztuka Fedkowicza. Fedkowicz prowadzi od 1923 r. wspólnie z Zbigniewem Pronaszką własną „Wolną Szkołę Rysunku i Malarstwa”. Kontakt między przyjaciółmi, szczególnie w tych latach bliski, zbiega się z okresem nasycenia malarstwa Pronaszki wartościami pikturalnymi i zerwania z oschłym klasycyzmem wileńskich lat artysty. Obaj artyści równolegle przechodzą okres masywnej malarskości na bazie gęstych cieniów, światłocieniowego modelunku w atmosferze brązów i szarości panującej nad rosnącymi coraz bujniej elementami szerokiej barwności.

Około roku 1930 Fedkowicz, a równolegle Pronaszko i niektórzy inni — jak Kowarski — przechodzą wyzwolenie koloru. Jest to jeszcze moment przed wystąpieniem Kapistów w Polsce i wyzwolenie koloru nie oznacza czystości, jasności ani palety spektralnej, wyczutej z barw ziemistych.

Fedkowicz zarzuca klasyczny system modelowania. W miejsce cyzelunku obłych form zaczyna stosować płaskie i szorstkie, energicznym ruchem zakładane plamy, poprzez które osiąga bardziej sumaryczną, ale tym dosadniejszą

i trafniejszą w charakterze bryłę, nadając zarazem pełniejszą integralność płótnu, na którym elementy płaszczyzny i głębi tworzą grę, a nie rywalizację. Ten moment, w którym miejsce iluzyjnego drażenia płótna zajmie malarska gradacja planów przestrzennych, moment w którym powierzchnia obrazu nie otwiera się już przed głębią lecz niejako wchłania i zawiera ją w sobie, stanowi najistotniejszy, być może nawet jedyny istotny zwrot w całym rozwoju sztuki Fedkowicza.

Malarstwo jego nasycy się teraz pełną i dźwięczną barwnością. Nie dźwiękami dochodzącymi go z palet sąsiadów lecz wydobytymi z własnych, dawniejszych harmonii. Zamiast wyrzekać się brązów, artysta, wiedziony głębokim instynktem, wydobywa je w pełnym ich walorze na główny plan obrazu, nasycy je ich właściwą barwą, ujawniając demonstracyjnie niemal ich ziemne pochodzenie, ale daje im czystą orkiestrację udźwięczniając ich dawne sąsiedztwo czerni, bieli i rdzawych różów.

Droga, którą sobie otwiera, prowadzi go do malowanego w 1932 r. „Autoportretu”, jednego z najświeższych i najdźwięczniejszych płócien jakie namalował; jednego także z najczystszych i najbarwniejszych, choć nie ma w nim ani jednego tonu z „trójkąta Delacroix” i palety impresjonistycznej Kapistów. Jak więc widać ruch kolorystyczny w polskim malarstwie rozwinął się na przesłankach znacznie bogatszych niż to się zwykło przyjmować i pod naporem logiki i dynamiki wynikającej z powszechniejszych i głębszych podstaw niż propaganda jednego ugrupowania. Przeobrażenia jakie odtąd zajęły miały w polskim malarstwie nie są sprawą odpowiedzialności Kapistów lecz całego pokolenia, w którym rosły tendencje podobne, choć nie wykluczające nawet pozornych sprzeczności programu.

Rozwój malarski Fedkowicza jest przykładem ewolucji ku koloryzmowi na przesłankach nie impresjonistycznych. Określa w jakimś sensie biegun przeciwny do Kapistów, ale w ramach tego samego systemu pojęć o malarstwie i tego samego w następstwie obozu. Z obozem tym będzie odtąd artysta nierozzerwalnie związany.

W latach trzydziestych zwraca się Fedkowicz po raz pierwszy z intensywnym zainteresowaniem ku pejzażowi. Początkowo próbuje analitycznie patrzeć na wielość jego elementów i złożoną grę światła, nieba, ziemi i roślinności.

W pejzażu z chatą z Ryczowa nacechowanym rzeczową prawdą lub w autentyczności wrażenia zimowego, wilgotnego dnia w Zakopanem z tego samego czasu ok. 1932 r., czujemy działanie rzeczywistości jako pokusy uwodzącej.

Środki malarstwa usiłują podążyć za strukturą indywidualnego zjawiska leżącego daleko poza obrazem.

Fedkowicz nie pójdzie jednak dalej tą drogą. W 1937 roku w „Uliczce” włoskiego miasteczka zgarnie rzeczywistość na płótno. Światła i skalne masy przetopi na żywioły i zmieszane stopi w jedną całość, w której mur stanie się blaskiem, a światło chropawą emalią skamieliny. Rodzi się bogata jednolitość materii malarskiej, a towarzyszy jej uogólniona forma kształtowania. Odżywa instynkt stabilnej konstrukcji i jednolitości stylu. Małe indywidualne zjawiska pejzażu czy martwej natury stają się monumentalne w działaniu i generalne w swym sensie.

Teraz nadchodzi moment, w którym martwa natura stanie się probierzem sztuki Fedkowicza. Niemal zawsze jest to martwa natura z kwiatami. Jej cichy byt będzie w obrazach tego malarza sprawą nie wdzięku, lecz powagi. Artysta nie bada stosunków, nie ilustruje na swych przedmiotach działania światła wśród przestrzeni. On stwarza kwiaty, dzbany i kilimy, lepi je z mokrej farby, daje im sok oleistych barwności, mazią farby pogrubia puszystość szor-

stkiej wełny i wśród stopu emalii pokrywającej zwolna ceramiczną jakby powierzchnię płótna, kreśli sylwety w taki sposób, jakby powoływał rzeczy do istnienia.

Nawet wówczas gdy rozwinie największe bogactwo swego malarskiego stylu, Fedkowicz nie maluje widoków na przedmioty, lecz prezentuje przedmioty we własnym ich bycie. Kwiat czy dzban stoi tu jak święty na ikonie — nie przedstawiony, lecz obecny.

Wśród wielu jakie namalował, „Martwa natura z żółtymi kwiatami” z 1945 r. i „Hiacynt” z r. 1953 są szczególnie pięknymi przykładami jego stylu. Jako malarz martwych natur zyskał sobie Fedkowicz najszersze uznanie, a ich pojawienie się na wystawach było prawdziwym wydarzeniem.

W okresie powojennym rozwinął artysta znacznie swoje malarstwo pejzażowe. W latach czterdziestych interesuje go obraz gąszczu zieleni, w której pobłyskują białą ścianą domów i fragmentami rysują się sylwety czerwonych ich dachów. „Dom w ogrodzie” i „Czerwony dach” oraz „Dom z wieżyczką” to może najwybitniejsze osiągnięcia w tej grupie.

Pociąga go nie tylko rudymenarny charakter kontrastów, lecz przede wszystkim wysoki stopień scalenia, stopienia i przeniknięcia się elementów, zagadnienie jedności stopu. Żywioł rdzawej zieleni zalewa gęstą emalią pole obrazu, a podbijające jego barwność biele i rude czerwienie pojawiają się strzępami mówiącymi o tym, że za płynnym gąszczem płynie masa ściany. Oderwania jej blasku zmieniające się z głosami roślinności tworzą kontrapunktową jedność chóru panującą nad odrębnościami realnych konkretów. Dla pełniejszego wykrzyżowania wątków artysta wprowadza w grę nowy efekt — siatkę arabską konarów narzuconą na płamy ścian, Mazana krecha zyskuje stopień malarskości równy plamie i wtapia się w integralną całość. Niepostrzeżenie powołuje tu Fedkowicz do nowego życia stary plastyczny temat krakowskiego impresjonizmu — sylwety grusz i jabłoni, tak ogniś popularne w malarstwie Stanisławskiego i jego uczniów.

W latach między 1950 a 1953 r. Fedkowicz narówni z wieloma kolegami podjął kompozycje poświęcone pracy, a utrzymane całkowicie w charakterze malarskim ustalonym już w jego twórczości. Wybrany tematem są zwłaszcza kobiety pracujące w ogrodzie.

Postać ludzka wypełnia w nich całe niemal pole obrazu. Szeroką formą określa linearny zarys, podczas gdy ślizgające się światła tworzą przesianą polyskami atmosferę, w której stapia się sylweta i tło w obrazową jedność. Masą figur zdaje się urastać w oczach w sposób nadający przedstawionej chwili trwałą wielkość mitu. W tym samym stylu maluje portret Dembińskiego, wyrażając nie zawziętość lecz spokojną, łagodną niemal w swej pewności siłę młodego rewolucjonisty.

W tych płótnach, których artysta nie poprowadził tak daleko w opracowaniu jak zwykł dawniej być czynić, tkwią ważne zapowiedzi nowego sposobu kształtowania, mającego znaleźć w latach następnych wyraz w serii monumentalnych aktów kobiecych. Rodzi się skłonność do operowania scaloną sylwetą i prowadzenia szerokich duktów linearnych. Najwcześniej uwidacznia się to w pejzażach. Już krajobraz z rozłożystym drzewem z Ładka (1951), a zwłaszcza grupa drzew z Myślenie (1954) — obraz długo malowany i pokryty grubym szkliwem farb o szczególnie tęgiej konsystencji — obrazują ów zwrot do formy indywidualnie ukształtowanej w polu obrazu i akcentowanej powłóczytymi kadencjami linearnymi. Odtąd częściej będzie się artysta zwracał także ku otwartym, rozległym widokom poważnie budowanym z elementów

pojedynczo charakteryzowanych a złączonych w rozłożystym rytmie całości. „Pejzaż z Makowa” (1953) jest już próbą takiego ujęcia.

Od 1954 r. mimo kontynuowania prac nad martwą naturą i pejzażem dominującym na warsztacie Fedkowicza problemem staje się pełny akt kobiecy. Obecnie jest to obraz nie uroków lecz powagi ciała.

Rygorystyczna osiowość, surowe układy rytmów i zdyscyplinowana do maksimum ekonomia linearnych obrysów zdają się tu panować niepodzielnie. Ale oto wśród rusztu linearnych konstrukcji, mimochodem jakby zaznaczona, dojrzenia w ciszy soczysta plastyka miękkiego ciała. Jasne na jasnych, szerokie, lekkie plamy zimnych i ciepłych tonów, rodzą sugestię — niemal tylko aluzję — ciepłej, ożywionej bryły, zmieniając arbitralną konstrukcję plastyczną na symbol żyjącego organizmu.

Forma, wielka na sposób klasyczny, zdaje się jeszcze urastać przed nami dzięki cichemu nabrzmiewaniu plastyki.

Postać jawi się rytualnie wielka i poważna, pełna intymnego życia, zarazem demonstracyjna i skupiona w sobie, pełna pewności i łagodna. Staje się także generalna, powszechna jak symbol, choć tkwi całkowicie w momencie.

Tak stworzył Jerzy Fedkowicz obraz ciała pełnego spokojnej wyrozumiałości i obraz pokoju ducha wierzącego w ciało.

Ta seria aktów z ostatnich lat życia to jakby tablice zasadniczych przykazań sztuki Fedkowicza.

Poza malarskim, wiecznym działaniem tyłu pięknych płócien, poza żalem, iż wiele nie doczekało się swej pełni — pozostać powinna pamięć o moralnej wielkości i prawości sztuki Jerzego Fedkowicza, wiernej nie hasłom lecz rdzennym prawom malarskiego proceduru i tchnącej najcenniejszą ludzką treścią — dobrocią.

Zdzisław Kępiński

JERZY FEDKOWICZ

- 13.IV.1891 urodzony w Stefanówce na Podolu
Gimnazjum klasyczne w Zytomierzu i Chersoniu.
- 1910—1913 Studia w Moskwie. Prawo na uniwersytecie moskiewskim.
Równocześnie prywatna nauka malarstwa u I. Bolszakowa,
a później u K. Junona.
- 1913—1914 Dalsze studia w Petersburgu. Rządowa Szkoła Zachęty Sztuk
Pięknych i prywatne kursy u J. Lanssere i Sobowa.
- 1914—1915 Służba frontowa w formacjach polskich
- 1915—1921 Studia w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. Pracownia
W. Weissa.
- 1918 Wystawia po raz pierwszy (Kraków, Tow. Przyj. Sztuk Pięknych
maj—czerwiec 1918, XXII Wystawa „Sztuki”, litografie, kat.
poz. 14—17 zag.).
Kontakty z Formistami.
- 1919 Wystawia w grupie Formistów (Formiści — Wystawa III, Kra-
ków 1919, kat. poz. 27, 28).
- 1920 Współpraca z tygodnikiem „Maski” (rysunki, litografie).
- 1921 Kończy z odznaczeniem studia w Akademii Sztuki Pięknych
w Krakowie.
Udział w Wystawie grupy „Sztuka” w Warszawie (Zachęta,
maj—czerwiec).
Wyjazd do Paryża (pierwszy po wojnie stypendysta — fundusz
rządu francuskiego w dyspozycji Min. WRiOP.).
Przyjaźń z T. Makowskim, W. Zawadowskim, J. Rubczakiem.
Kontakt z marszandem L. Zborowskim.
- 1922 Udział w wystawie „La Jeune Pologne” w Paryżu.
- 1923 Powrót i stały pobyt w Krakowie.
- 1923—1935 Organizuje prywatną Wolną Szkołę Rysunku i Malarstwa, któ-
rą prowadzi wraz z Z. Pronaszko. Przed studiami w Akademii
kształcili się w tej szkole m. in. Rzepiński, Gerzabek, Stud-
nicka, Geppertowie.
- 1923—1926 Profesor rysunku w Gimn. Hoene-Wrońskiego.
- 1924 Pobyt w Paryżu.
- 1926 Członek „Cechu Artystów Plastyków Jednoróg” (m. in. Eibisch,
Hryńkowski, Kowarski, Radnicki, Rubczak, Tomorowicz, Za-
wadowski), wystawia z tą grupą w Krakowie (1926, 1929, 1932,
1934), Łodzi (1926), Lwowie (1927, 1929), Poznaniu (1927, 1929),
Warszawie (1931) i Bydgoszczy (1931).

W latach 1926—1939 bierze intensywny udział w wystawach krakowskich i ogólnopolskich (por. zestawienie poz. 5-49) oraz w wystawach sztuki polskiej za granicą: w Pradze (1927), Wiedniu (1928), Brukseli (1928, 1929), Hadze (1929), Wenecji (XIX Biennale, 1934), Berlinie, Düsseldorfie, Kolonii, Frankfurcie, Monachium (1935), na Bałkanach, w Atenach i w Budapeszcie (1937).

- 1926—1945 Profesor rysunku w Państwowej Szkole Zawodowej Zeńskiej.
- 1928—1929 Kierownik scenograficzny Teatru im. Słowackiego („Faust” w tłum. Zegadłowicza, „Volpone” Ben Jonsona, „Dama Kame-liowa” Dumasa, „Miłosierdzie” Rostworowskiego i in.).
- 1937 Podróż do Jugosławii i Włoch.
21.IV. odznaczony Medalem Niepodległości.
- 1945 Profesor Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie.
- 1945—1959 Aktywny udział w ruchu wystawienniczym Związku Polskich Artystów Plastyków, w salonach środowiska krakowskiego i w ogólnopolskich wystawach plastyki. Jego prace eksponowa-ne są na międzynarodowych wystawach sztuk pięknych oraz na reprezentacyjnych wystawach sztuki polskiej za granicą.
- 1947 Podróż do Paryża, Londynu i Edynburga.
- 1948 Nagroda plastyczna Ziemi Krakowskiej.
- 1952 Podróż do Bułgarii.
22.VII. odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi.
- 1954 Dziekan Wydziału Malarstwa ASP w Krakowie.
22.VII. odznaczony Krzyżem Kawalerskim Odrodzenia Polski.
- 1955 Podróż do Włoch.
22.VII. Nagroda Państwowa II stopnia.
- 1957 Podróż do Moskwy.
- 1958 Podróż do Paryża.
- 1959 2.VI. nagroda plastyczna Miasta Krakowa.
22.VII. odznaczony Orderem Sztandar Pracy II klasy.
13.XI. umiera w Krakowie.

UDZIAŁ W WYSTAWACH KRAJOWYCH I ZAGRANICZNYCH

1. XXI wystawa „Sztuki”, Kraków TPSP, maj — czerwiec 1918.
(Główka dziewczynki, Główka dziewczynki, Taniec, Portret własny — litografie).
2. III Wystawa Formistów, Kraków TPSP, wrzesień 1919
(Portret kobiety, Portret własny — oleje).
3. 67 Wystawa Towarzystwa Artystów Polskich „Sztuka” w Tow. Zachęty Sztuk Pięknych w Warszawie, maj — czerwiec 1921
(Portret własny — olej).
4. „La Jeune Pologne”, Paris Galerie Boissy d'Anglas, 1922
5. III Wystawa Cechu Artystów Plastyków „Jednoróg”, Kraków TPSP, kwie-cień — maj 1926.
(Portret żony artysty — repr., Martwa natura, Portret, Modelka, Modelka, cztery akwarele).
6. IV Wystawa Cechu Artystów Plastyków „Jednoróg”, Łódź Miejska Galeria Sztuki, lipiec — sierpień 1926.
(Portret żony artysty, Martwa natura, Portret pani L., Główka, Portret pani C., pięć akwarel).
7. I Wystawa Niezależnych, Kraków, luty 1927
(Kwiaty, Pólakt, Martwa natura).
8. V Wystawa Cechu Artystów Plastyków „Jednoróg”, Lwów TPSP, kwie-cień 1927.
(Główka, Portret pana Ch., Martwa natura, Martwa natura I, Martwa na-tura II, Portret żony artysty).
9. III Wystawa Niezależnych, Kraków, maj — czerwiec 1927
(Studium portretowe, Martwa natura, Studium).
10. VI Wystawa Cechu Artystów Plastyków „Jednoróg”, Poznań Salon Wiel-kopolski, październik 1927
(Portret, Martwa natura, Kwiaty, Martwa natura z cytrynami, Pejzaż, Martwa natura — kwiaty).
11. Wystawa Sztuki Polskiej w Pradze, „TOSSPO”, 1927.
12. Salon Grafiki Polskiej, Warszawa, styczeń 1928.
13. Wystawa Sztuki Polskiej, Wiedeń, „TOSSPO”, luty — kwiecień 1928.
14. VII Wystawa Cechu Artystów Plastyków „Jednoróg”, Kraków TPSP, kwiecień — maj 1929.
(Martwa natura I, Martwa natura II, Portret żony, Akt).
15. Wystawa Sztuki Polskiej Bruksela, „TOSSPO”, grudzień 1928, styczeń 1929.
(Autoportret — repr., Martwa natura I, Martwa natura II, Pejzaż I, Pej-zaż II, Pejzaż III).
16. Wystawa Sztuki Polskiej, Haga, „TOSSPO”, luty 1929.
(Autoportret — repr., Martwa natura I, Martwa natura II, Pejzaż I, Pej-zaż II, Pejzaż III).

17. VIII Wystawa Cechu Artystów Plastyków „Jednoróg”, Kraków TPSP, maj 1929.
(Brzozowy lasek, Pod Gorlicami, Pólakt siedzący, Akt kobiecy, Szafirowa serweta, Jabłka z tulipanami, Na żółtym tle, Słoneczniki, Marionetki, Kwiaty, Martwa natura, Jabłonie, Strumyk, Pólakt, Studium, Autoportret, Po kąpieli).
18. Powszechna Wystawa Krajowa, Dział Sztuki, Poznań 1929
(Martwa natura, Pólakt, Studium portretowe, Portret pani H., Autoportret — repr.).
19. X Wystawa Cechu Artystów Plastyków „Jednoróg”, Lwów TPSP, październik 1929
(W górach, Droga, Martwa natura, Kompozycja, Pólakt).
20. Wystawa Zrzeszenia „Kwadryga”, Kraków TPSP, grudzień 1929 — styczeń 1930.
(Martwa natura, Pejzaż I, Pejzaż II).
21. XI Wystawa Cechu Artystów Plastyków „Jednoróg”, Warszawa IPS, kwiecień — maj 1931.
(Portret p. J., Papuga, Martwa natura, Martwa natura, Kompozycja).
22. XII Wystawa Cechu Artystów Plastyków „Jednoróg”, Bydgoszcz, Muzeum Miejskie, kwiecień — maj 1931.
(Pólakt, Martwa natura, Studium).
23. Salon Zimowy, Warszawa IPS, grudzień 1931 — luty 1932.
(Autoportret, Akt — nagroda Min. Oświaty, Martwa natura).
24. XIX Wystawa Cechu Artystów Plastyków „Jednoróg”, Kraków TPSP, luty — marzec 1932.
(Portret pani V., Pólakt, Martwa natura, Studium, Bażant, Portret pani F., Śledzie, Kwiaty, Martwa natura).
25. Salon Wiosenny „Rytmu” i zaproszonych, Warszawa, maj 1932.
(Portret pani N., Martwa natura).
26. „Nowa generacja”, Lwów TPSP, lipiec — wrzesień 1932.
(Martwa natura I, Martwa natura II, Portret).
27. „Nowa generacja”, Warszawa IPS, październik — listopad 1932.
(Martwa natura I, Martwa natura II, Portret).
28. Wystawa grupy „Dziesięciu”, Kraków TPSP, marzec 1933.
(Pólakt, Autoportret, Kwiaty).
29. XI Wystawa grupy „Zwornik”, Kraków TPSP, maj — czerwiec 1933.
(Kompozycja, Kwiaty).
30. Wystawa Koła Plastyków, Warszawa grudzień 1933.
(Martwa natura, Pólakt, Martwa natura).
31. Pierwsza Wystawa Krakowskiego ZZPA w nowym domu, Kraków, styczeń 1934.
32. Prace Artystów Plastyków, Kraków TPSP, luty 1934.
(Pólakt, — repr., Martwa natura, Pejzaż).
33. XX Wystawa Cechu Artystów Plastyków „Jednoróg”, Kraków TPSP, marzec 1934.
(Portret, Martwa natura, Pejzaż).
34. Wystawa W. Weissa i jego uczniów, Kraków TPSP, kwiecień 1934.
(Wnętrze pracowni, Studium dziecka, Przy sztalugach).
35. Wystawa grupy „Dziesięciu”, Kraków TPSP, maj 1934.
(Studium portretowe, Martwa natura).
36. Salon 1934, Kraków TPSP, maj — lipiec 1934.
37. Historyczna wystawa Zagłębia Dąbrowskiego, Sosnowiec Ratusz, grudzień 1934.
(Martwa natura, Pólakt — repr.).
38. XIX Biennale Sztuki, Wenecja 1934.
(Martwa natura, Dwie przyjaciółki, Autoportret).
39. V Salon Zimowy, Warszawa IPS, luty 1935.
(Pejzaż Zimowy).
40. Wystawa Sztuki Polskiej, „TOSSPO”, Berlin 1935.
(Autoportret, Martwa natura, Akt).
41. Wystawa Sztuki Polskiej, Düsseldorf, Kolonia, „TOSSPO”, 1935
(Autoportret, Martwa natura, Akt).
42. Wystawa Sztuki Polskiej, Frankfurt n/M., „TOSSPO”, 1935
(Autoportret, Martwa natura, Akt).
43. Wystawa Sztuki Polskiej, Monachium, „TOSSPO”, 1935
(Autoportret, Martwa natura, Akt).
44. Salon malarski 1937, Warszawa IPS, luty-marzec 1937
(Martwa natura — nagrodzony, Studium).
45. IX Salon malarski, Warszawa IPS, grudzień 1937, styczeń 1938
(Autoportret, Martwa natura).
46. Wystawa Sztuki Polskiej na Bałkanach, w Atenach i Budapeszcie, „TOSSPO”, 1937/38 (Akt, Pejzaż).
47. Wystawa Krakowskiego Zrzeszenia Artystów Plastyków „Zwornik”, Warszawa IPS, luty 1938
(Studium głowy, Kwiaty I, Kwiaty II, akwarele — Anioł, Pejzaż, Pejzaż II, Studium).
48. X Salon, Warszawa IPS, listopad 1938
(Martwa natura I, Martwa natura II).
49. Martwa natura w malarstwie polskim, Warszawa IPS, maj-czerwiec 1939
(Kwiaty i owoce).
50. Wystawa malarstwa i rzeźby ZPAP, Kraków TPSP, wrzesień 1945
(Martwa natura, Martwa natura, Anemony).
51. Wystawa Krakowskiego Okręgu ZPAP, Kraków Pałac Sztuki, październik 1945
(Pejzaż).
52. Wystawa Okręgu Krakowskiego ZPAP, Poznań Muzeum Wielkopolskie, luty-marzec 1946
(Martwa natura, Martwa natura, Martwa natura).
53. Wystawa obrazów ZPAP w Krakowie, Wrocław, maj 1946
(Pólakt, Pejzaż — akw., Studium — akw., Pejzaż — gwasz).
54. Salon Wiosenny, Warszawa Muzeum Narodowe, maj-czerwiec 1946
(Martwa natura I, Martwa natura II, Akt).
55. Ogólnopolski Salon Zimowy, Kraków TPSP, styczeń—luty 1947
(Pejzaż, Studium I, Studium II).
56. Wystawa ZPAP Okręgu Krakowskiego, Kraków TPSP, luty—marzec 1948
(Studium I, Studium II, Martwa natura, Martwa natura II, Kwiaty).
57. Wystawa Okręgu Krakowskiego, Kraków TPSP, luty — marzec 1949
(Pejzaż z Ziemi Odzyskanych I, Pejzaż z Ziemi Odzyskanych II, Akt).

58. Międzynarodowa Wystawa Sztuki Współczesnej, Paryż, UNESCO, 1949
59. Wystawa „Praca”, Kraków TPSP, 1949
(Owocobranie, Martwa natura).
60. Ogólnopolska wystawa malarstwa współczesnego, II Festiwal Plastyki w Sopocie, 1949
(Owocobranie, Martwa natura).
61. I Ogólnopolska Wystawa Plastyki, Warszawa Muzeum Narodowe, marzec—kwiecień 1950
(Dziewczyna z jabłkami, Czyszczenie ryb).
62. Wystawa plastyki krakowskiego okręgu ZPAP, Kraków TPSP, wrzesień 1952
(Pejzaż).
63. III Ogólnopolska Wystawa Plastyki, Warszawa CBWA „Zachęta”, grudzień 1952 — luty 1953.
(Kwiaty — repr., Krajobraz, General Świerczewski).
64. Doroczna Wystawa Krakowskiego Okręgu ZPAP, Kraków TPSP, październik 1953
(Pejzaż z Podhala I, Pejzaż z Podhala II).
65. IV Ogólnopolska Wystawa Plastyki, Warszawa CBWA „Zachęta”, czerwiec—wrzesień 1954
(Krajobraz I — repr., Krajobraz II, Martwa natura)
66. Wystawa Polskiego Malarstwa Rodzajowego w. XIX i XX, Kraków TPSP, 1954
(Stulecie, Dziewczyna z jabłkami).
67. Wystawa Krakowskiego ZPAP, Kraków CBWA, październik 1954
(Pejzaż).
68. Salon Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych, Kraków, czerwiec—lipiec 1955
(Pejzaż).
69. Okręgowa Jesienna Wystawa Plastyki ZPAP, Kraków, październik—listopad 1955
(Martwa natura, Teatr Kukielek).
70. Wystawa Sztuki Polskiej w Indiach, CBWA, 1956
71. Wystawa Malarstwa Krakowskiego Okręgu ZPAP 1945—1956, Kraków, listopad 1956
(Akt — repr., Studium).
72. 50 lat Malarstwa Polskiego, Bruksela Palais des Beaux—Arts, maj 1959
(Martwa natura z żółtymi kwiatami, Martwa natura z hiacyntem).
73. 50 lat Malarstwa Polskiego, Sztokholm 1959
(Martwa natura z żółtymi kwiatami, Martwa natura z hiacyntem).
74. Festiwal Sztuki Krakowa, Kraków TPSP, czerwiec 1959
(Akt — repr., Akt).
75. Wystawa Współczesnej Sztuki Polskiej, Damaszek, 1959
(Pejzaż, Teatr Kukielek).
76. Wystawa Współczesnej Sztuki Polskiej, Bagdad, 1959
(Pejzaż, Teatr Kukielek).
77. XXX Biennale Sztuki, Wenecja 1960
(Dom w ogrodzie, Martwa natura I, Martwa natura II, Targ, Ogród, Zielony pejzaż, Zaulek, Pejzaż, Autoportret).

BIBLIOGRAFIA

Wypowiedzi artysty

1. J. Fedkowicz, Dziesięciolecie Polski a sztuki plastyczne. [Ankieta], „Sztuki Piękne”, 1929, s. 487
2. „ „ Artysta o swojej twórczości, „Głos Plastyków”, 1937, nr 1/7, s. 111, 112
3. „ „ [o swoim zaangażowaniu w ruchu formistycznym], „Głos Plastyków”, 1938, nr 8/12, s. 17
4. „ „ Przemówienie przed rozgłośnia krakowską Polskiego Radia, „Przegląd Artystyczny”, 1949, nr 1 (37), s. 1
5. „ „ Świadoma twórczość. [Wywiad z J. Fedkowiczem], „Przegląd Artystyczny”, 1950, nr 3—4, s. 23—24
6. „ „ Nie ma sztuki bez treści ideowej, „Od A do Z”, Kraków, 1954, nr 28
7. „ „ Wspomnienia o Zbigniewie Pronaszcze, „Dziennik Polski”, 1958, nr 37
8. „ „ Uwagi o życiu artystycznym Krakowa w latach dwudziestych [pisane w 1959 r. — niedokończone — w maszynopisie]

KATALOGI WYSTAW, WAŻNIEJSZE ARTYKUŁY I WZMIANKI

1. (katalog) XXI wystawa sztuki, Kraków TPSP, maj—czerwiec 1918, poz. 14—17
2. (katalog) Formiści. Wystawa III, Kraków TPSP, wrzesień 1919, poz. 27, 28
3. M. Dąbrowski, Formiści. Wystawa jesienna. „Ilustrowany Kurier Krakowski”. 26.IX.1919
4. Wystawa Formistów. „Nowości Ilustrowane”, 1919, nr 39, s. 6, 7
5. Katalog 67 wystawy Towarzystwa Artystów Polskich „Sztuka” w Salonie Tow. Zachęty Sztuk Pięknych w Warszawie, maj—czerwiec 1921, poz. 40
6. K. Smogorzewski, Wystawa „Młodej Polski” w Paryżu, „Tygodnik Ilustrowany”, 1922, nr 13, s. 200
7. (katalog) III Wystawa Artystów Plastyków „Jednoróg”, Kraków TPSP, kwiecień—maj 1926, poz. 26—32, il.
8. Kronika artystyczna (Wystawa „Jednorogu” w Krakowie), „Sztuki Piękne”, 1925/6, s. 359
9. (katalog) Wystawa Cechu Artystów Plastyków „Jednoróg”, Miejska Galeria Sztuki w Łodzi, lipiec—sierpień 1926, poz. 29—39
10. (katalog) Wystawa Niezależnych. 12.II.1927, Kraków ul. Sławkowska 12 poz. 44—46
11. Kronika artystyczna. Pierwsza wystawa Niezależnych, „Sztuki Piękne”, 1926/7, s. 197
12. Katalog piątej wystawy Cechu Artystów Plastyków „Jednoróg”, Lwów TPSP, kwiecień 1927, poz. 16—21
13. Kronika artystyczna. Lwów. (Wystawa „Jednorogu”), „Sztuki Piękne”, 1926/7, s. 317
14. (katalog) Trzecia wystawa Niezależnych, Kraków Gmach Tow. Rolniczego, maj—czerwiec 1927, poz. 41—43
15. Kronika Artystyczna. Kraków. Trzecia wystawa Niezależnych, „Sztuki Piękne”, 1926/7, s. 353
16. Katalog VI wystawy Cechu Artystów Plastyków „Jednoróg” w Salonie Wielkopolskiego ZAP w Poznaniu, październik 1927, poz. 9—14
17. I. Głębocka — Piotrowska, „Jednoróg”, cech malarski, „Kurier Poznański”, 9.X.1927
18. Kronika artystyczna. Warszawa. Salon grafiki polskiej, 21.1.1928, „Sztuki Piękne”, 1927/8, s. 189
19. (katalog) VII wystawa Cechu Artystów Plastyków „Jednoróg”, Kraków TPSP, kwiecień—maj 1928, poz. 11—14
20. M. Dąbrowski, Wystawa cechu artystów plastyków „Jednoróg”, „Sztuki Piękne”, 1927/8 s. 284, il.
21. J. Winiarz, Z powodu VII wystawy „Jednoroga” w Towarzystwie Przyjaciół Sztuk Pięknych, „Czas”, Kraków’ 25.IV.1928
22. L’art polonais. Catalogue de l’exposition au palais des Beaux Arts de Bruxelles, Bruxelles decembre 1928—janvier 1929, poz. 45—50, il.
23. (katalog) Poolsche Kunst. S=Gravenhage februari 1929, poz. 45—50, il.
24. (katalog) VIII Wystawa Cechu Artystów Plastyków „Jednoróg” w gmachu Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych w Krakowie, maj 1929, poz. 8—24
25. Katalog Działu Sztuki. Powszechna Wystawa Krajowa, Poznań, 1929, poz. 793—796
26. T. Seweryn, Cech Artystów Plastyków „Jednoróg”. Katalog Działu Sztuki, P. W. K. Poznań, 1929, s. 65
27. N. Samotyhowa, Sztuka plastyczna na P.W.K., „Kobieta Współczesna”, 1929, nr 31, s. 12—13, il.
28. (katalog) Dziesiąta (X) Wystawa Cechu Artystów Plastyków „Jednoróg”, Lwów TPSP, październik 1929, poz. 20—24
29. (katalog) Wystawa zrzeszenia „Kwadryga”, Kraków TPSP, 8.XII. 1929 — 3.1.1930, poz. 83—85
30. Katalog 2 wystaw zbiorowych Cechu Artystów Plastyków „Jednoróg”, grupy artystek malarek „Kolor”, Warszawa IPS, kwiecień—maj 1931, poz. 16—20
31. Dwunasta wystawa Cechu Artystów Plastyków „Jednoróg”, Muzeum Miejskie w Bydgoszczy, kwiecień—maj 1931, poz. 13—15
32. (katalog) Wystawa dzieł sztuki pod nazwą Salon Zimowy, Warszawa IPS, grudzień 1931—luty 1932, poz. 42—44
33. Kronika artystyczna. Salon Zimowy, Instytut Propagandy Sztuki, 19.XII.31 — II.32, „Sztuki Piękne”, 1932, s. 36
34. Kronika warszawska, „Głos Plastyków”, 1932, s. 10
35. Nagrody. II Salon Zimowy 1931/32, „Nike”, 1932, s. 269
36. (katalog) XIX wystawa Cechu Artystów Plastyków „Jednoróg”. Towarzystwo Przyjaciół Sztuk Pięknych w Krakowie, luty—marzec 1932, poz. 56—64
37. Kronika artystyczna. (Wystawa „Jednorogu” w Krakowie), „Sztuki Piękne”, 1932, s. 159
38. (katalog) Salon wiosenny „Rytmu” (i zaproszonych), Warszawa IPS, maj 1932, poz. 16, 17
39. W. Husarski, Z wystaw, „Tygodnik Ilustrowany”, 1932, nr 26, s. 421
40. (katalog) Nowa Generacja — pierwsza wystawa w Towarzystwie Przyjaciół Sztuk Pięknych we Lwowie od 17 lipca — 18 września 1932, poz. 19—21

41. Kronika wystaw. Wystawa „Nowej Generacji” we Lwowie, „Głos Plastyków”, 1932, s. 103
- 41a. A. Peretiatkiewicz, M. Sobeski. Współczesna kultura polska, Poznań 1932, s. 50
42. Kronika artystyczna. Lwów. „Nowa Generacja” w Towarzystwie Przyjaciół Sztuk Pięknych, „Sztuki Piękne”, 1933, s. 30
43. Katalog IX wystawy IPS. „Nowa Generacja”, Warszawa, październik—listopad 1932, poz. 19—21
44. (katalog) Wystawa grupy „dziesięciu”, Kraków TPSP, marzec 1933 poz. 18—20
45. (katalog) XI wystawa grupy „Zwornik”, Kraków TPSP, maj—czerwiec 1933
46. Kronika krakowska, „Głos Plastyków”, 1933/4, s. 45
47. Katalog wystawy Koła Plastyków, Warszawa grudzień 1933, poz. 107—109
48. Kraków. Z pierwszej wystawy Zaw. Związku Artystów Plastyków w Nowym Domu, „Gazeta Artystów”, 1934, 3.XI, s. 2, il.
49. (katalog) Prace artystów plastyków wystawione w TPSP, luty 1934, poz. 7—9
50. (katalog) XX wystawa Cechu Artystów Plastyków „Jednoróg”, Kraków TPSP, marzec 1934, poz. 46—48
51. Kronika artystyczna. Wystawa „Jednorogu” — marzec. „Sztuki Piękne”, 1934, s. 114.
52. Kronika. Kraków, „Głos Plastyków”, 1933/4, s. 98.
53. (katalog) Wystawa Wojciecha Weissa i jego uczniów, Kraków TPSP, kwiecień 1934, poz. 91—93.
54. W. Terlecki, Wystawa Wojciecha Weissa i jego uczniów, „Sztuki Piękne”, 1934, s. 125—135, il.
55. Kronika. Kraków, „Głos Plastyków”, 1933/4, s. 180.
56. (katalog) Wystawa: grupa „Dziesięciu” [...], Kraków TPSP, maj 1934, poz. 289—290.
57. (katalog) Salon 1934.31.V. — 15.VII, Kraków TPSP, poz. 19—20.
58. W. Terlecki, Salon 1934, Kraków, „Sztuki Piękne”, 1934, s. 167.
59. (katalog) Historyczna wystawa legionowa i niepodległościowa Zagłębia Dąbrowskiego. Sala Ratusza m. Sosnowca, grudzień 1934, poz. 18.
60. (katalog) XIX Biennale, Venezia 1934, poz. 27—30.
61. S. Benco, [Omówienie wystawy sztuki polskiej na XIX Biennale], Triest, „Piccolo”, 18.V.1934.
62. Ugo Ojetti, [Omówienie sztuki polskiej na XIX Biennale], Milano, „Corriere della Sera”, 17.IV.1934.
63. M. Treter, Okłamanie sztuki. Uwagi na temat XIX Biennale w Wenecji, „Sztuki Piękne”, 1934, s. 441 i nast.
64. (katalog) V Salon Zimowy, Warszawa IPS, luty 1935, poz. 32.
65. (katalog) Polnische Kunst. Berlin Preussische Akademie der Künste, 1935, poz. 65—67.
66. (katalog) Polnische Kunst, Düsseldorf — Köln a. Rhein, 1935, poz. 65—67.
67. (katalog) Polnische Kunst, Frankfurt a. M., 1935, poz. 65—67.
68. (katalog) Polnische Kunst, München, 1935, poz. 65—67.
69. (katalog) Salon malarcki 1937, Warszawa IPS, luty—marzec 1937, poz. 31—32.
70. P. Smolik, Salon 1937 w Instytucie Propagandy Sztuki, Arkady 1937, s. 184.
71. Salon malarcki 1937 w Instytucie Propagandy Sztuki w Warszawie, „Głos Plastyków”, 1937, s. 89, il.
72. (katalog) IX Salon Malarcki, Warszawa IPS, grudzień 1937 — styczeń 1938, poz. 21—22.
73. K. Winkler, IX Salon Malarcki, „Pion”, 1938, nr 1/222, s. 7.
74. N. Samotyhowa, Malarstwo, grafika, metal w IPSie, „Praca Obywatelska”, Warszawa, 28.II.1938.
75. L'art polonais. Catalogue de l'exposition organisée par la société pour l'expansion de l'art polonais à étranger, (Budapeszt, Ateny, Bałkany), 1937 — 1938.
76. (katalog) Wystawa krakowskiego zrzeszenia artystów plastyków „Zwornik”, Warszawa IPS, luty 1938, poz. 8—14.
77. (katalog) X Salon, Warszawa, listopad 1938, poz. 31—32.
- 77a. S. Łoza. Czy wiesz kto to jest. Warszawa, 1938, s. 172.
78. (katalog) Martwa natura w malarstwie polskim, Warszawa IPS, maj—czerwiec 1939, poz. 21.
79. (katalog) Wystawa malarstwa i rzeźby ZPAP, Kraków TPSP, 2—30.IX. 1945, poz. 19—21.
80. Katalog wystawy krakowskiego okręgu ZPAP, Kraków Pałac Sztuki, październik 1945, poz. 38.
81. T. Tyszkiewicz, J. Żuławski. Dwugłos o wystawie krakowskiego związku plastyków, „Kuźnica”, 1945, nr 17, s. 9.
82. (katalog) Wystawa okręgu krakowskiego Związku Polskich Artystów Plastyków, Poznań Muzeum Wielkopolskie, 17.II. — 31.III, 1946, poz. 10—12.
83. (katalog) Wystawa obrazów Związku Polskich Artystów Plastyków z Krakowa, Wrocław, maj 1946, poz. 10—12.
84. (katalog) Salon Wiosenny. Muzeum Narodowe w Warszawie, maj—czerwiec 1946, poz. 119—121.
85. T. Dobrowolski, Salon Wiosenny w Warszawie, „Odrodzenie”, 1946, nr 25, s. 9.
86. S. Flukowski, Na parkietach wiosennego Salonu, „Przegląd Artystyczny”, 1946, nr 6, s. 5.
87. J. Malina, Salon Wiosenny, Warszawa maj—czerwiec 1946, „Przegląd Artystyczny”, nr 6, il.

88. Nowe nagrody województwa krakowskiego, „Odrodzenie”, nr 50, s. 12.
89. J. M., Szkolnictwo artystyczne. Wystawa krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych, „Przegląd Artystyczny”, 1946, nr 7, s. 7.
90. K. Winkler, Sztuka nowoczesna w Polsce, „Twórczość”, 1946, zeszyt 9; s. 109 i nast.
- 90a. J. Malina, Nagroda plastyczna województwa krakowskiego 1946. Jerzy Fedkowicz Profesor Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie, „Przegląd Artystyczny”, 1946, nr 11/12, s. 12.
91. (katalog) Ogólnopolski Salon Zimowy, Kraków TPSP, styczeń — luty 1947, poz. 39—41.
92. H. Blumówna, Ogólnopolski Salon Zimowy w Krakowie, „Twórczość”, 1947, s. 99, il.
93. H. Blumówna, Rewia malarstwa polskiego, „Tygodnik Powszechny”, 1947, nr 100, s. 3.
94. T. Dobrowolski, Salon Zimowy w Krakowie, „Odrodzenie”, 1947, nr 6; s. 9.
95. J. Malina, Ogólnopolski Salon Zimowy, Kraków, styczeń — luty 1947, „Przegląd Artystyczny”, 1947, nr. 3 (15), s. 2—3.
96. H. Blumówna, O współczesnym malarstwie polskim, „Horyzonty”, 1947, nr 3—5.
97. (katalog) Wystawa ZZPA okręgu krakowskiego, Kraków TPSP, luty — marzec 1948, poz. 61—65.
98. H. Blumówna, Wystawa zimowa w Krakowie, „Tygodnik Powszechny”, 1948, nr 11 (156), s. 3.
99. Wystawa okręgowa plastyków krakowskich, „Przegląd Artystyczny”, 1948, nr 3 (27), s. 5.
100. H. Gottlieb, Londyńskie rozmowy z Jerzym Fedkowiczem, „Przegląd Artystyczny”, 1948, nr 1, s. 8.
102. (katalog) Wystawa okręgu krakowskiego, Kraków TPSP, luty — marzec 1949, poz. 18—20.
103. H. Blumówna, Z pałacu Sztuki. Wystawa okręgu krakowskiego, „Tygodnik Powszechny”, 1949, nr 209, s. 6.
104. Wystwa okręgu krakowskiego, „Przegląd Artystyczny”, 1949, nr 3 (39), s. 6.
105. H. Blumówna, Wystawy krakowskie, „Tygodnik Powszechny”, 1949, nr 219, s. 6.
106. A. Wróblewski, Plastyka w Krakowie, „Twórczość”, 1949, z. IX, s. 41.
107. K. Tomorowicz, Wystawa Międzynarodowa Sztuki Współczesnej UNESCO, „Przegląd Artystyczny”, 1949, nr 4—5, s. 3.
108. E. W., Wystawa „Praca”, „Przegląd Artystyczny”, 1949, nr 5—6; il.
109. (katalog) Ogólnopolska Wystawa Malarstwa Współczesnego. II Festiwal Plastyki w Sopocie, 1949, poz. 11, 12.
110. (katalog) I Ogólnopolska Wystawa Plastyki, Muzeum Narodowe w Warszawie, marzec — kwiecień 1950, poz. 84, 85.
111. A. Banach, Od formy do treści malarstwa (na marginesie Ogólnopolskiej Wystawy Plastyki), „Dziennik Literacki”, nr 18 (165), s. 4.
112. H. Blumówna, I Ogólnopolska Wystawa Plastyki, „Tygodnik Powszechny”, 1950, nr 263, s. 9.
113. K. Winkler, O powiązanie sztuki z życiem, „Echo Tygodnia”, 1950, nr 13, s. 2, il.
114. (katalog) Wystawa plastyki Krakowskiego Okręgu ZPAP, Kraków, Pałac Sztuki, wrzesień 1952, poz. 32.
115. H. Blumówna, W krakowskim Pałacu Sztuki, „Tygodnik Powszechny”, 1952, nr 394, s. 10.
116. A. Wróblewski, O malarstwie ośrodka krakowskiego, „Echo Tygodnia”, 1953, nr 39, s. 1.
117. (katalog) III Ogólnopolska Wystawa Plastyki, CBWA Warszawa „Zachęta”, grudzień 1952 — luty 1953, poz. 62—64, il.
118. Katalog dorocznej wystawy Krakowskiego Okręgu ZPAP, Kraków Pałac Sztuki, październik 1953, poz. 29, 29a.
119. (katalog) IV Ogólnopolska Wystawa Plastyki, Warszawa CBWA „Zachęta”, czerwiec — wrzesień 1954, poz. 56—58, il.
120. (katalog) Wystawa polskiego malarstwa rodzajowego wieku XIX i XX. Otwarta w stulecie TPSP w Krakowie 1954, poz. 29.
121. Odznaczenia z okazji 10-lecia Polski Ludowej w dziedzinie kultury i sztuki, „Życie Literackie”, 1954, nr 133, s. 12.
122. J. Szczepińska, Historia i program grupy „Formiści Polscy” w latach 1917—1922, „Materiały do studiów i dyskusji”, 1954, nr 3—4, s. 220.
123. J. Malina, Dziesięć lat plastyki krakowskiej. „Rozkwit kultury ziemi krakowskiej”, Kraków 1954, s. 71 i nast.
- 123a. J. Malina, Rozmowy z krakowskimi malarzami, „Życie Literackie”, 1954, nr 123, s. 5.
124. Katalog wystawy krakowskiego ZPAP. Kraków CBWA październik 1954, poz. 38.
125. J. Malina, Więcej wyobraźni! Plastyka krakowska na wystawie okręgowej, „Życie Literackie”, 1954, nr 147, s. 10.
126. K. Winkler, Okręgowa wystawa plastyki, „Dziennik Polski”, 1954, nr 281, s. 4.
127. J. Bogucki, Kilka słów o krakowskich malarzach, „Życie Literackie”, 1955, nr 178, s. 4.
128. Nagrody państwowe w zakresie plastyki, „Przegląd Artystyczny”, 1955, nr 3—4, s. 139.
129. Co mówią nagrodzeni? Nasze wywiady z laureatami nagród państwowych, „Gazeta Krakowska”, 27.VII.1955.
130. (katalog) Salon Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych, Kraków, czerwiec — lipiec, 1955, poz. 15.
131. (katalog) Okręgowa jesienna wystawa plastyki ZPAP, Kraków, październik — listopad 1955, poz. 31—32.

132. M. Wójciak, Jak tworzy się galerie sztuki współczesnej, „Życie Literackie”, 1956, nr 227, s. 12.
- 132a. Z pracowni plastyków, „Życie Literackie”, 1956, nr 241, s. 10.
133. (katalog) Polish Art Exhibition in India, 1956.
134. (katalog) Wystawa malarstwa Krakowskiego Okręgu ZPAP, 1945—1956, Kraków Pałac Sztuki, listopad 1956, poz. 18—19.
- 134a. M. Porębski, Sztuka naszego czasu. Salon Zimowy, Warszawa, Sztuka 1956, s. 29, il.
135. J. Sienkiewicz, Galeria polskiego malarstwa współczesnego w Muzeum Narodowym w Poznaniu, „Przegląd Artystyczny”, 1957, nr 5, s. 33, il.
136. Zestawienie ekspozycji galerii polskiego malarstwa współczesnego w Muzeum Narodowym w Poznaniu, „Przegląd Artystyczny”, 1957, nr 5, s. 47, poz. 50—63.
K. Piwocki, Współcześni malarze polscy (album), Warszawa, Arkady 1957, s. 5, il.
137. R. Zrębowicz, Malarstwo polskie w Galerii Muzeum Sztuki w Łodzi. Przewodnik — katalog, Warszawa, „Sztuka” 1957, s. 65—6.
138. (katalog) Femtio ar polskt maleri Upsala, 2—15 maj 1959, poz. 24, 25.
- 138a. (katalog) 50 ans de peinture polonaise, Bruxelles Palais des Beaux Arts, 1959.
139. (katalog) Festiwal Sztuki Krakowa, Pałac Sztuki, czerwiec 1959, poz. 16—17, il.
140. E. Rudzka, Malarstwo nad Sekwaną (rozmowa z Fedkowiczem po powrocie z Paryża), „Dziennik Polski”, 19.I.1959.
141. M. S., Rozmawiamy z laureatami nagród m. Krakowa. 40 lat pracy artystycznej, „Gazeta Krakowska”, 28.V.1959.
142. (katalog) Exposition de l'art polonais contemporain, Damas, 1959, poz. 5—6.
143. (katalog) The exhibition of the polish contemporary arts in the Gallery of Fine Arts Institute, Baghdad, 1959, poz. 2—3.
144. Nekrologi — „Trybuna Ludu”, nr 316, 14.XI.1959.
„Echo Krakowa”, nr 266, 15.XI.1959.
„Gazeta Krakowska”, nr 273, 14—15.XI.1959.
„Głos Pracy”, nr 273, 14—15.XI.1959.
„Dziennik Polski”, nr 274, 18.XI.1959.
„Życie Literackie”, nr 48, 29.XI.1959.
„Tygodnik Powszechny”, nr 49, 6.XII.1959.
„Kierunki”, nr 47, 22.XI.1959.
145. H. Blumówna, Koloryzm i koloryści w nowszym malarstwie polskim. Zagadnienie i charakter. Sztuka Współczesna. Studia i szkice pod red. J. Dutkiewicza (Wyd. Literackie (Kraków) 1959).
- 145a. W. Załuska, Jerzy Fedkowicz, „Polska”, Warszawa, 1960, nr. 6 (70), s. 25, il.
146. (katalog) XXX Biennale Internazionale d'arte. Polonia, poz. 1—11, Wenecja 1960.
146. Z. Kępiński, Jerzy Fedkowicz. XXX Biennale di Venezia 1960, Section polonaise, Warszawa 1960, il.
147. Peinture polonaise de la moitié du XVIIIe siècle à nos jours. Exposition temporelle, juin—octobre 1960, Musée National de Varsovie, s. 18.

SPIS PRAC

1. Modelka, 1917 ol. tekt. 63 × 51, sygnowany
2. Park, 1918 ol. tekt. 46 × 63, sygnowany
3. Planety krakowskie pod Wawelem, 1918 ol. tekt. 61 × 45, sygnowany
4. Stragany pod parasolami, 1921 ol. tekt. 36 × 51, sygnowany
5. Portret malarza Chmielińskiego, 1922 ol. pł. 71 × 59,4, sygnowany
wł. Muzeum Narodowe w Krakowie
6. Martwa natura z rybą, nożem i niebieską bańką, 1925 ol. pł. 81 × 63,
niesygnowany
7. Pejzaż, 1925 ol. tekt. 53 × 67, sygnowany
8. Pótlakt kobiecy, 1926 ol. dykta 67 × 52, sygnowany
9. Martwa natura z kwiatami i karafką, 1926 ol. tekt. 48 × 63, sygnowany
10. Autoportret młodzieńczy w czerwonym tużurku, 1927 ol. pł. 73 × 61,
sygnowany
11. Pejzaż, 1927 ol. pł. 64 × 54,5, sygnowany
wł. K. Zolich, Kraków
12. Martwa natura, 1927 ol. pł. 70,4 × 99,7, niesygnowany
wł. Muzeum Górnośląskie w Bytomiu
13. Pejzaż, 1928 ol. dykta 50 × 56,5, niesygnowany
14. Autoportret, 1929 ol. dykta 68 × 55, sygnowany
15. Akt kobiecy z książką, 1931 ol. pł. 89 × 71, sygnowany
wł. Muzeum Narodowe w Krakowie
16. Martwa natura z kwiatami i jabłkami na białej serwecie, 1931 ol. pł.
69 × 60,5, sygnowany
wł. Muzeum Narodowe w Krakowie
17. Ogród, 1932 ol. pł. 61 × 62, sygnowany
wł. Muzeum Narodowe w Krakowie
18. Stragany na targu, 1932 ol. deska 35,5 × 40, niesygnowany
19. Autoportret, 1932 ol. dykta 62 × 53, sygnowany
wł. dr H. Szlapak, Kraków
20. Ryczów, 1933 ol. pł. 64 × 81, sygnowany
wł. dr H. Szlapak, Kraków

21. Krajobraz z Zakopanego, 1934 ol. drz. 63 × 54, sygnowany
wł. dr H. Szlapak, Kraków
22. Martwa natura z kwiatami cynii w wazonie, 1936 ol. pł. 64 × 54,5,
sygnowany
wł. K. Zolich, Kraków
23. Martwa natura z piwoniami, 1936 ol. dykta 55,5 × 67, niesygnowany
wł. K. Zolich, Kraków
24. Bukiet dalii, 1936 temp. na pap. 42 × 30,5, sygnowany
25. Uliczka włoska, 1937 ol. pł. 72 × 60, niesygnowany
26. Jezioro Raab w Jugosławii, 1937 ol. pł. 54 × 62, niesygnowany
27. Raab — zatoka z łodziami, 1937 akw. papier 31 × 43, sygnowany
28. Raab — dzwonnica, 1937 akw. papier 50 × 35, sygnowany
29. Różowe piwonie, 1938 ol. pł. 61 × 54, sygnowany
wł. K. Zolich, Kraków
30. Piwonie, 1938 ol. dykta 49,5 × 60, sygnowany
wł. K. Zolich, Kraków
31. Krajobraz, 1938 ol. dykta 53 × 63,5, niesygnowany
32. Krajobraz z architekturą, 1940 ol. pł. 73 × 60, niesygnowany
wł. Muzeum Narodowe w Krakowie
33. Jabłka w koszyku na tle kraciastego obrusa, 1943 ol. tekt. 40 × 45,5,
niesygnowany
34. Misa z owocami, 1943 ol. tekt. 41 × 50, sygnowany
35. Martwa natura z żółtymi kwiatami, 1945 ol. drz. 59,5 × 67, sygnowany
wł. Muzeum Narodowe w Poznaniu
36. Modelka — półakt, 1945 ol. pł. 73 × 60, niesygnowany
37. Martwa natura z porami, 1945 ol. pł. 68 × 76, niesygnowany
wł. K. Zolich, Kraków
38. Akt kobiecy, 1946 ol. pł. 81 × 65, sygnowany
wł. Muzeum Pomorskie w Gdańsku
39. Dom za drzewami I, 1946 ol. pł. 72,5 × 60, sygnowany
40. Martwa natura z rybami, 1947 ol. pł. 72 × 60, sygnowany
wł. Muzeum Sztuki w Łodzi
41. Międzyzdroje, 1947 ol. pł. 63 × 81, niesygnowany
42. Międzyzdroje — ruiny domu, 1948 ol. pł. 63 × 80, sygnowany
43. Pejzaż, 1949 ol. pł. 64 × 80,5, sygnowany
dep. w Muzeum Narodowym w Krakowie
44. Mikołajki — widok miasteczka, 1949 ol. pł. 85 × 96,5, niesygnowany

45. Akt, 1951 ol. pł. 71 × 59, sygnowany
wł. Prez. WRN Kraków
46. Krajobraz z domami w dolinie — Łądek Zdrój, 1951 ol. pł. 86 × 100,
niesygnowany
47. Martwa natura z kwiatami i jabłkami, 1951 ol. dykta 57 × 45,4,
niesygnowany
48. Edward Dembowski, 1952 ol. pł. 119 × 84, niesygnowany
dep. w Muzeum Narodowym w Poznaniu
49. Kwiaty, 1952 ol. pł. 76 × 56, sygnowany
wł. Muzeum Narodowe w Krakowie
50. Krajobraz z Myślenic, 1952 ol. pł. 100,5 × 86, sygnowany
wł. Muzeum Narodowe w Poznaniu
51. Droga w Myślenicach, 1952 ol. pł. 64 × 80, niesygnowany
52. Pejzaż, 1953 ol. pł. 78 × 79, sygnowany
wł. Muzeum Narodowe w Krakowie
53. Barbakan i Brama Floriańska w Krakowie, 1953 ol. pł. 101 × 87,
niesygnowany
54. Kościół Karmelitów w Krakowie, 1953 ol. pł. 72,5 × 59,5, niesygnowany
dep. w Muzeum Narodowym w Poznaniu
55. Motyw architektoniczny, 1953 ol. pł. 61 × 66, niesygnowany
56. Krajobraz z Makowa, 1953 ol. pł. 84 × 128, sygnowany
57. Martwa natura z hiacyntem, 1953 ol. pł. 73 × 60, sygnowany
wł. Muzeum Narodowe w Poznaniu
58. Dom w ogrodzie, 1954 ol. pł. 72 × 60, niesygnowany
wł. Muzeum Narodowe w Poznaniu
59. Dom za drzewami II, 1954 ol. drz. 72 × 60, niesygnowany
60. Kaczeńce w wazonie, 1954 ol. drz. 61 × 51,5, sygnowany
wł. Muzeum Narodowe w Poznaniu
61. Krajobraz z architekturą, 1954 ol. dykta 69 × 56, niesygnowany
62. Dzban z żółtymi kwiatami, 1954 ol. pł. 50 × 36, niesygnowany
dep. w Muzeum Narodowym w Poznaniu
63. Krajobraz z Myślenic, 1954 ol. pł. 80 × 100, sygnowany
64. Krajobraz z Myślenic, 1956 ol. pł. 87 × 100, niesygnowany
65. Myślenice — dom w ogrodzie, 1956 ol. pł. 99 × 86, niesygnowany
66. Cyrk, 1956 ol. pł. 54 × 63, niesygnowany
67. Akt młodej dziewczyny, 1956 ol. pł. 68 × 56, sygnowany
68. Mieczyki w wazonie, 1957 ol. pł. 57 × 83, sygnowany
69. Martwa natura z maską, 1957 ol. pł. 50 × 98, sygnowany

70. Akt kobiety siedzący, 1957 ol. pł. 140 × 100,5, sygnowany
wł. Muzeum Narodowe w Poznaniu
71. Myjąca się, 1957 ol. pł. 130 × 84, sygnowany
72. Krajobraz z Myślenic, 1957 ol. pł. 81 × 100,5, sygnowany
73. Krajobraz z Myślenic, 1958 ol. pł. 87 × 101, niesygnowany
74. Myślenice, 1958 ol. pł. 67 × 95, niesygnowany
75. Motyw z Myślenic, 1958 ol. pł. 87 × 99, sygnowany
76. Chata wiejska w Myślenicach, 1958 ol. pł. 81 × 100,5, sygnowany
77. Krajobraz z Myślenic, 1958 ol. pł. 87 × 101, niesygnowany
78. Akt siedzący, 1958 ol. pł. 99 × 85, sygnowany
79. Martwa natura z lichtarzem ludowym, 1958 ol. dykta 55 × 43,
niesygnowany
80. Akt siedzący na tle blejtramów, 1958 ol. pł. 100 × 88, sygnowany
81. Motyw z Myślenic, 1959 ol. pł. 60 × 71, niesygnowany
82. Martwa natura z kwiatami i ptaszkiem, 1959 ol. pł. 58 × 72, niesygnowany
83. Motyw z Myślenic z czerwonym domem w tle, 1959 ol. pł. 60 × 71,5,
niesygnowany
84. Myślenice — postać kobieca na tarasie, 1959 ol. pł. 60 × 70, niesygnowany
85. Wnętrze ze stołem i krzesłem, 1959 ol. pł. 95 × 67, niesygnowany
86. Cztery szkice krajobrazowe, 1959 ol. tekt. 75 × 53,5, niesygnowany
87. Trzy próby abstrakcji, 1959 ol. kart. 74 × 53, niesygnowany

REPRODUKCJE

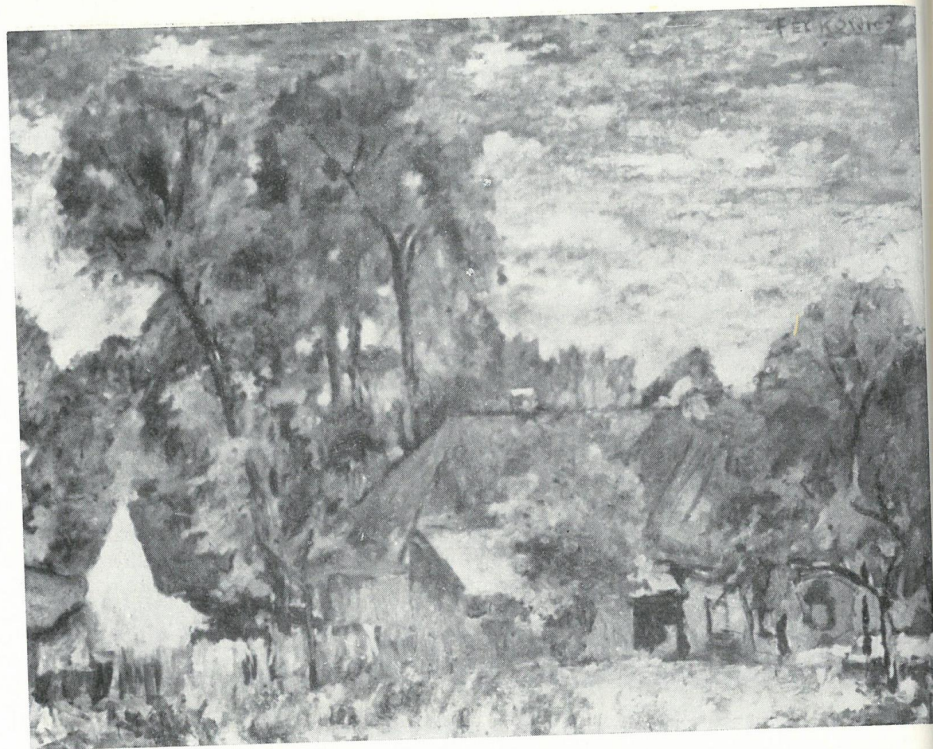
MARTWA NATURA Z KOSZYKIEM I OWOCAMI

STRAGANY POD PARASOLAMI, 1921

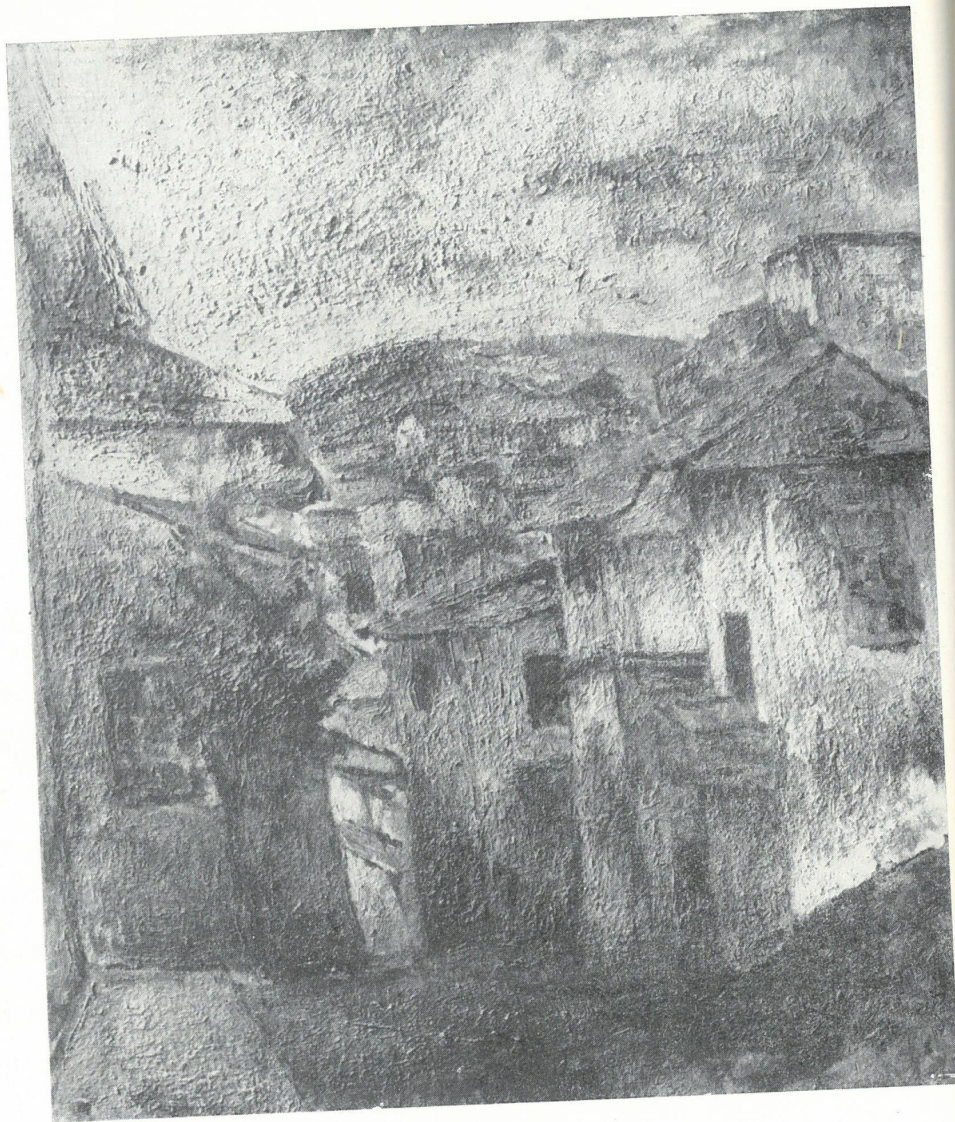
PÓŁAKT KOBIECY, 1926

RYCZÓW, 1933

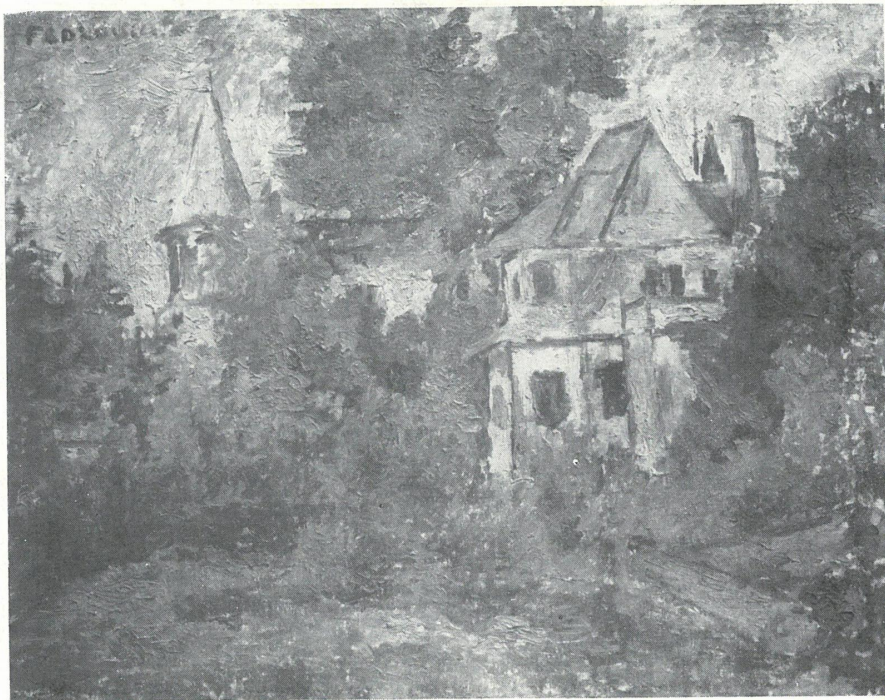
MYŚLENICE

ULICZKA WŁOSKA, 1937

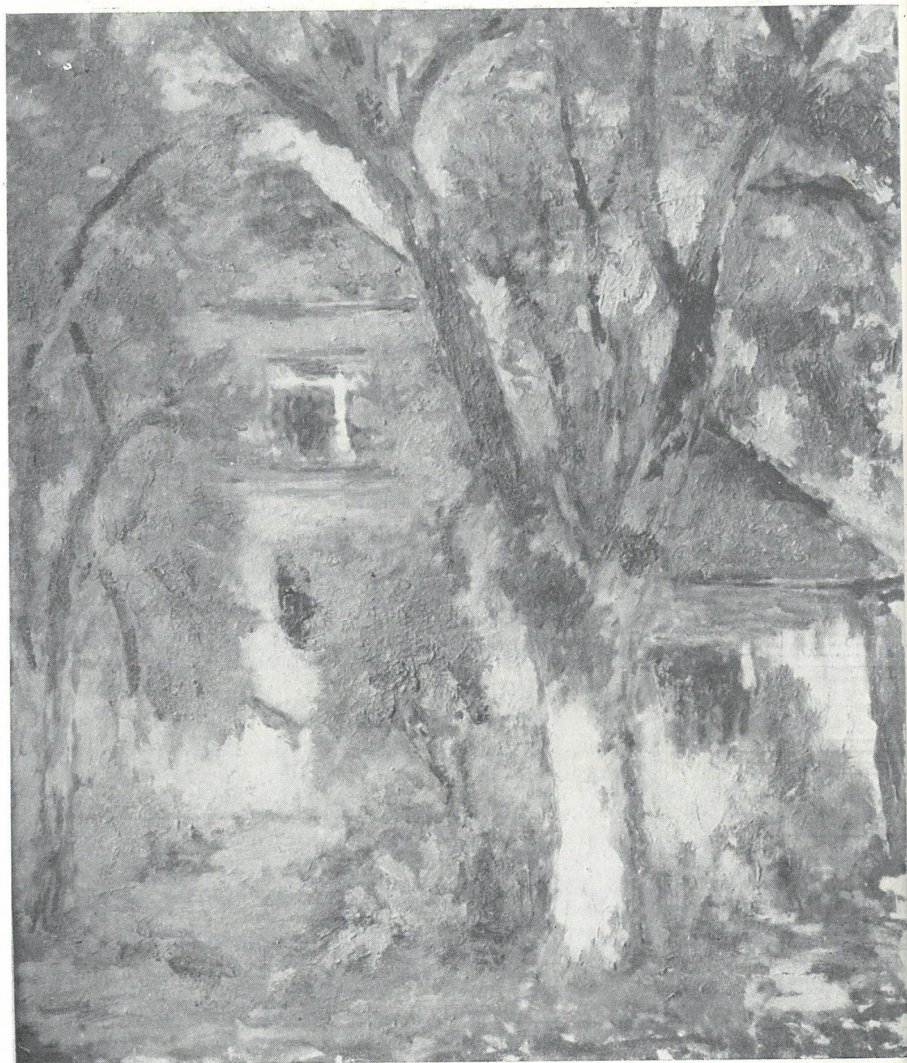
MARTWA NATURA Z ŻOŁTYMI KWIATAMI, 1945

PEJZAŻ, 1949

MARTWA NATURA Z LAMPA

DOM W OGRODZIE, 1954

KRAJOBRAZ Z ZAKOPANEGO

REPRODUKCJE KOLOROWE OPRACOWAŁO — WYDAWNICTWO
ARTYSTYCZNO-GRAFICZNE W KRAKOWIE, KLISZE — ZAKŁADY
OFFSETOWE W KRAKOWIE, DRUK — DRUKARNIA WYDAWNICZA
W KRAKOWIE.

DRUKARNIA IM. REWOLUCJI PAZDZIERNIKOWEJ
W WARSZAWIE

ZAM. 2260/60 C-62 NAKŁAD 800 EGZ. CENA ZŁ 12.—

